

[Ole Henriksen]

Det ville derfor have været mere interessant, om ministeren i redegørelsen om forholdene i udlandet havde fokuseret på de lande i EF, der i dag repræsenterer det minimumsniveau, som skal være udgangspunktet for en harmonisering.

Desværre findes der kun eksempler fra sammenlignelige lande, der, som jeg har nævnt, må forventes at have en rimelig arbejdsmiljølovgivning, som tåler sammenligning med det danske niveau. Det ville være interessant, om man havde fået kendskab til miljølovgivningen i lande som Grækenland og Italien, som jo også er EF-lande. Det er 2 lande, vi måske ikke kan sammenlignes med miljømæssigt, men som vi åbenbart skal sammenlignes med miljømæssigt, når der nu skal harmoniseres på et rimeligt minimumsniveau, som redegørelsen udtrykker det.

Desværre indeholder arbejdsdirektoratets redegørelse, som på mange måder er en udmærket redegørelse, ikke de eksempler, jeg efterlyser her. Den har også de sammenlignelige lande som grundlag. Man tager Japan og Holland med, men det er også højt industrialiserede lande, som vi må forvente er ret langt fremme på en række områder.

Alt i alt må det tages for givet, at arbejdsministeren med sin redegørelse har lagt op til, at regeringen er indstillet på at kapitulere over for det pres, EF-Kommissionen igennem en årrække har lagt på Danmark for at opgive sin selvstændige miljølovgivning. Det, jeg konkret tænker på, er kravet fra Kommissionen om, at alle bekendtgørelser og regler for så vidt angår tekniske handelshindringer, som tænkes indført i medlemslandene, først skal godkendes af Kommissionen. Dette har selvsagt betydning for de sikkerhedsnormer og de krav, vi her i landet stiller til materialer og maskiner, eksempelvis kravet om begrænsning af støjniveauet for indførte maskiner. Vi husker vel alle sammen de plæneklippere, der skulle indføres for nogle år siden. Eller det kan være nye certifikationsregler om import fra tredjelande. De går i korthed ud på, at såfremt et EF-land indfører og godkender et produkt fra tredjelande, har en sådan godkendelse automatisk virkning i samtlige EF-lande. Eller det kan være planerne om at fjerne nationale love og regler og overgå til, at Ministerrådet fastsætter principielle rammevedtagelser, og at Kommissionen herefter udsteder de særdirektiver,

som er nødvendige på arbejdsmiljøområdet. Mig bekendt har Kommissionen allerede en liste klar med 40 særdirektiver, som man foreslår vedtaget i én pakke.

Hidtil er det jo lykkedes via markedsudvalget og her i folketinget at bremse op for, at disse planer er blevet realiseret, men det er sket ved, at et flertal har nægtet at give arbejdsministeren det fornødne mandat til at imødekomme disse EF-krav. Jeg synes, vi skal bede til alle vores guder om, at det fortsat vil lykkes at forhindre, at udviklingen går i den retning, som regeringen ønsker.

Må jeg om redegørelsens afsnit om regelsanering sige, at SF er ikke modstander af en sådan sanering, hvis ellers der er lighedstegn mellem sanering og afbureaukratisering. Vi er enige i, at de mange regelsæt, der eksisterer – også på arbejdsmiljøområdet – må gøres mere gennemskuelige for den enkelte. Men er sandheden ikke den, at regeringen og her arbejdsministeren er ude i et helt andet ærinde med sin regelsanering?

For det første taler man om en omprioritering, der sikrer rimelige besparelser i overensstemmelse med regeringens økonomiske mål. Skal man forstå ved denne omprioritering, at det i fremtiden skal være EF, der udsteder de vigtige regelsæt og overlader de mindre betydningsfulde henstillinger til det danske arbejdstilsyn? I så fald er der jo ikke tale om sanering, men kun om omprioritering, og kender man EF ret, vil det hele udvikle sig utåleligt bureaukratisk og slet ikke føre til noget gennemskueligt for den enkelte borger.

For det andet dækker ordet sanering i arbejdsministerens sprogbrug også udskydelser af bekendtgørelser eller lempelige ikrafttrædelsesbestemmelser. Det gælder således bekendtgørelsen om arbejdsstedets indretning, som er udskudt på ubestemt tid, og det gælder kloakbekendtgørelsen, der skal gøres lempeligere. Jeg kunne godt i den forbindelse tænke mig at høre, hvad der menes med, at den skal have en lempeligere ikrafttræden. Er det et spørgsmål om, at den udskydes et halvt år, eller at der skal ske rent fysiske ændringer i selve denne bekendtgørelse, inden den kommer ud? Det ville være interessant at vide. Man må håbe, at ministeren har været på besøg i kloakkerne, inden denne bekendtgørelse udsendes, og at ministeren er på det rene med, hvad kloakarbejderne udsættes